

“He volgut fer una passejada personal i poètica per la Barcelona del 1700”

Jordi Carrió i Figuerola (Barcelona, 1949) publica a l'editorial Fonoll el llibre *Suite Barcelona (1710-1715)*, una visió personal, en forma de dietari, de la ciutat de Barcelona durant els anys de la guerra de Successió.

—Parlem de la concepció del llibre. Com l'embasteu?

—No sé si cal parlar de concepció o de naixement. El llibre neix d'unes trobades amb Albert Garcia Espuche, historiador de la Barcelona del 1700, en què ell em regala paraules de l'època. Albert havia pouat en tots els arxius i viu al 1700. És un home que sap viure aquella època. De les paraules que em va regalar no n'han sortit tantes, però van ser la llavor. Hi ha una llavor anterior, la feina d'Ernest Lluch, dels primers que van dir que el 1700 no era la Decadència. També m'ha anat molt bé el facsímil del diari del siti de Barcelona, publicat per 3i4. Però jo no sóc historiador i vaig voler fer una passejada personal per la Barcelona del 1700.

—L'autor del dietari és inventat?

—És l'únic invent del llibre. Però s'assembla a mi des del punt de vista dels sentiments i de les vivències. Només així podia ser personal, el passeig.

—El teniu tot al cap en començar a escriure'l?

—No. El llibre queda marcat pel primer poema i creix després desendrecadament. Però el lector els troba col·locats de manera ordenada, en el temps i l'espai que els pertoca. És un llibre que avança, que va de la claror a la foscor. D'un 1710 en què ja es nota que som al mig d'un conflicte europeu importantíssim, i a mesura que la guerra avança el llibre es va enfosquint. El llibre té un principi i un final.

—Podríeu definir el gènere de les peces?

—Volia fer poesia en sentit ampli. Poso el llibre a la mitgera de dos edificis, el de la narrativa i el de la poesia, a diferència de l'anterior, que és de prosa poètica, directament poesia escrita en prosa. Els amics generosos, però, com Jordi Llavina, que fa el pròleg, em diuen que aquest és un llibre de poesia. La manera d'abordar-lo sí que és d'una persona que escriu poesia i, per tant, cada fragment d'aquest dietari és plantejat com un poema.

Jordi Carrió i Figuerola publica *Suite Barcelona (1710-1715)*, a la col·lecció de poesia “Joan Duch” de l'editorial Fonoll.

—Hi ha reflectides qüestions plantejades pels historiadors?

—Sí. El llibre es va passejant per un seguit d'aspectes que poden ser d'espais de la ciutat o de moments de la ciutat, però també poden ser qüestions d'ordre cultural, filosòfic i artístic de l'època, de literàries a musicals. Cada peça mira de reflectir què pot pensar o sentir un home que viu una situació. I he volgut que sigui del tot versemblant. No hi ha res que no pugui ser escrit el 1710. Tampoc no es pensa res que no es pugui pensar el 1710.

—Allò que diu el personatge és sempre allò que pensa l'autor?

—El que una persona com jo pensaria en aquell moment. És bastant com jo. Però no és autobiogràfic. Gens. Sí que és una projecció meua. Quan diu que a la seu vella, la catedral, l'envaeix un sentiment de tristesa i a Santa Maria de Mar, de plenitud, és el que em passa a mi.

—Una projecció cultural?

—Sí. I política. En un moment diu que potser ens convé una república independent, cosa que alguns membres del Consell de Cent pensaven.

—No hi he pogut detectar cap model literari.

—Pel llibre, s'hi passeja gent d'ara, de Ferrater a Foix, però hi estic d'acord, no tinc cap referència. Poesia històrica que tingui aquest alt component de la poesia de l'experiència i la vivència, no en conec. Tampoc no penso que hagi fet cap invent, però és nou. En la mesura que és poesia és nou. Com a narració, no.

—Es veu que hi busqueu una harmonia, un ritme musical.

—Sí. Si es llegeix en veu alta o com si fos en veu alta, s'hi pot trobar música. I de la mateixa manera que va de la claror a la foscor, també fa servir un llenguatge que, quan comença el llibre, té una sonoritat agradable i després es fa més dur, més aspre, amb una sonoritat que arriba a fer mal.

—L'art us va empènyer a fer poesia. Com us considereu?

—No em considero escriptor, només un home que escriu. El meu ofici és la gestió cultural. I, de tant en tant, escric. Però ho faig perquè m'ho passo bé, perquè ho trobo divertit.

Lluís Bonada